

„Jeg har netop været deroppe for at høre lidt om Moders Død.“

Ved disse Ord slog Brødrene tavse Øjnene ned; og den ene gav sig til at skrabe med Fodspidsen mellem Portgulvets Brøsten.

Per opfattede Anklagen i denne forlegne Tavs-
hed; han rynkede Brynene men var i Virkelighe-
den slet ikke vred. Hvad der endnu under Sam-
talen med Eberhard havde været tilbage af Vrang-
vilje og Stridbarhed i hans Sind, smeltede hen over-
for disse to unge Tvillingbrødre, der her traadte
ham imøde som det endnu ukunstlede Udtryk for
Barndomshjemmets Uskyld og lykkelige Enfold.
Trods deres halvt bondeagtige Udseende — ja netop
paa Grund af det — maatte han kæmpe med Ly-
sten til at tage deres Hoveder mellem sine Hænder
og kysse dem.

Men med al sin Trang til Fortrolighed vidste
han nu ikke mere noget at sige dem. De stod
der uhjælpeligt fremmede overfor ham og følte
sig trykket af hans Selskab.

Saa tog han dem endnu engang i Haanden. Med
en Henvisning til Drosken, der ventede udenfor
Porten, gjorde han et Par Bemærkninger om sin
Travlhed og sin forestaaende Rejse og sagde Farvel.

Men da han sad i Vognen, overvældedes han helt
af sine Følelser. I Stedet for straks at køre til
Stationen, saa han kunde være tilbage paa „Skov-
bakken“ til Middag, som han havde lovet Jakobe,
kørte han hjem til Hotellet. Han var kommen i
Vildrede med sig selv, og Jakobe kunde i dette
Tilfælde ikke hjælpe ham.

Hjemme paa Hotellet bragte Portneren ham et
Visitkort. Per læste: C. F. Bjerregrav, fhv. Inge-
niørøberst.